

Ἰζαρος, Δημητρακοπούλου. — Ὁ κῆπος τοῦ Βούδδα, Λαδοπούλου.

— Ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν διοργανώθη ἔκτακτος παραστάσις, καθ' ἣν ἐπαίχθη τὸ δραματικὸν ἔργον τοῦ Προέδρου καὶ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Ἀλ. Καραβία ὁ «Νικητὴς» ἀναγόμενον εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν. Τὸ δράμα ἔχει καλλιστην πλοκὴν καὶ διάλογον ζωηρόν. Πρωτηγωνίστησαν οἱ κ.κ. Νέξερ, Βενιέρης καὶ ἡ κ. Στέλλα Γάλατι.

— Ὁρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Ἀθήναιον» ὁ θίασος τοῦ κ. Πλέσσα μὲ τὸ «Φίδρο τοῦ Λεβάντε».

— Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ὁ καλῶς κατηρτισμένος θίασος τῆς κ. Ἀγνῆς Ρεζάν δίδει παραστάσεις ἐκλεκτῶν ἔργων. Ὁρχισε μὲ τὸν «Συνταγματάρχην Φέλτ» τῶν Κιστεμεκερ. Ἐκτός τῆς πρωταγωνιστρίας ὁ κ. Λούης καὶ ὁ κ. Μαδρᾶ, ὁ παρεπιδημὸν ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου τῆς Σάρρας Μπερνάρ εἰς τὸν ρόλον τοῦ Καρδιναλίου, ἔπαιξαν μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ.

— Ἐν ἀσφυνκτικῇ συρροῇ κεκλημένων ἔγειναν τὰ ἐγκαίρια τοῦ νεοδημιουργοῦ θεάτρου τοῦ κ. Παπαϊωάννου. Ἐνεφανίσθησαν κορυφαῖοι ἠθοποιοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ μουσουργοὶ εἰς ἓν μικροτάτης διαρκείας πρόγραμμα. Ἡ δ. Κοτόπουλη, ἡ Νίκα καὶ ἡ δ. Κολυβά ἀπήγγειλαν, ὁ κ. Βουτσινᾶς εἶπε δύο σανσονέτες, αἱ κ. κ. Κυπαρίση καὶ Ἐνκελ ἐτραγουδῆσαν, οἱ κ. κ. Σαμάρας, Λαυράγκας, Σακελλαρίδης καὶ Χατζηπαυστόλου διηύθυναν τὴν ὀρχήστραν ἐκτελοῦσαν συνθέσεις τῶν

καὶ τὸ Ρωσσικὸν μπαλέττο ἐχόρευσε. Αἱ παραστάσεις τοῦ θεάτρου ἤρχισαν μὲ τὸ «Πικ—Νίκ».

— Τὰ συγκοινωνιακὰ θεάτρα ἤνοιξαν καὶ αὐτὰ ἐνωρὶς τὰς ὁλονὴν ὠρεῖζομένας αὐλαίας τῶν.

Εἰς τὸ «Ἀθηναϊκόν» μετωνομασθὲν ὁρθότατα εἰς **Θέατρον Πύλης Ἀδριανοῦ**, μετεκομίσθη ὁ θίασος τῆς Σκούπας. Ἐπαίχθη νέα ἐπιθεώρησις τὸ «16». Ἀπὸ τὰ νομῆρα τῆς ἤρσαν ὁ σοφὲρ, τὸ ἀεροπλάνον καὶ τὸ ὑποβρύχιον, καὶ ἐκ τῶν ἠθοποιῶν ὁ κ. Θάινος, ἡ κ. Βασιλάκη καὶ ὁ κ. Βάθης.

Τὸ θέατρον τοῦ **Λαοῦ** κατέλαβεν ἡ κ. Διαμάντη μετὰ τοῦ κ. Μουστάκα. Ἐν αὐτῷ ἐδόθη νέα ἐπιθεώρησις, τὰ «Κουλουβάχατα» τοῦ κ. Μουστάκα. Ἐχουν σκηναὶ εὐφρεῖς καὶ τραγούδια πεταχτὰ μὲ ἐνδυμασίας νέας καὶ σκηναὶ ἀρκετὰ καλά. Αἱ κυρίαι Διαμάντη, Βασιλειάδου καὶ ἡ δεσπ. Βαλέττα παίζουν ἐπιτυχῶς.

Εἰς τὸ Θρηεῖον ἐγκατεστάθη θίασος μὲ πρωταγωνιστρίαν τὰς δεσποινίδας Λάσκαρη καὶ τὴν δεσπ. Παντοπούλου. Νέα ἐπιθεώρησις ἐδόθη τὸ «Σφιξέ με» τῆς δεσπ. Θεανοῦ Φαρέα. Ἡ δεσπ. Γιώτα Λάσκαρη ἔχει κριτικὴν τοῦ θεατοῦ, ὡς ζῆαρι, μορτόκι καὶ πιερρότος. Ἐπίσης παίζει ἐπιτυχῶς ἡ δ. Παντοπούλου ὡς Ἑλλάς. Ἡ πρώτη αὐτῇ γυναικεία ἐπιθεώρησις προσεκάλεσε συμπαιθεῖς ἐκδηλώσεις.

— Εἰς τὸ θέατρον Ἐξαρχεῶν θὰ δοθῇ τὸ Ἄνω Κάτω τοῦ κ. Παπαευθυμίου.

Ἑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ἑ

Πρωτοβουλία τοῦ Πρυτάνεως κ. Μεσολοῦ θὰ ἀνεγερθῇ ἀνδριὰς τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου πρὸ τῶν προπυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου, παραπλεύρως τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κοραΐ. Σκέψις γίνεται νὰ ἐνεργηθῇ πρὸς τοῦτο ἔργον· μετὰ τῶν φοιτητῶν, οἵτις δὲν θὰ εἶνε βεβαίως ἐπαρκεῖς, διὰ καὶ θὰ ἀπαιτηθῇ γενναία εἰσφορὰ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ ταμείου.

✕

Ὁ καθηγητὴς τῆς λαογραφίας κ. Ν. Πολίτης ὤμιλησεν εἰς τὸν «Παρνασσόν» περὶ τῶν γνωστῶν ποιητῶν δημοδῶν ἀσμάτων. Ἠρεύνησε τὸ ζήτημα, πόθεν πηγάζει τὸ δημοτικὸν ἄσμα. Ἡ γένεσις του εἶπε δύσκολον νὰ ἐξευρεθῇ· ὁ λαὸς διαδιδόντες δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνθέσῃ ἄσμα. Κάποιος ἐνστικτῶς ἐμπνεόμενος συνθέτει τὴν πρώτην μορφήν τοῦ ἁσματος, ἄλλος τὸ παραλαμβάνει ἐπιφέρων μεταβολάς, ἕκαστος τραγουδιστὴς ἀνεπιγνώστως ἰδιοποιεῖται τὸ ἄσμα ὡς ἀδέσποτον καὶ καθίσταται βαθμὴδὸν κοινὸν κτήμα, διὰ τῆς ἀφομοιώσεως. Ὑπάρχουν ὁμοῦ καὶ δημιουργικὰ ποιήματα, γνωστῶν στιχουργῶν, τὰ ὅποια ἐσφαλμένως θεωροῦνται ὡς δημοτικά. Τὸ γνωστότατον λ. χ. ποίημα «Μάνα σου λέγω δὲν μπορῶ τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύω» εἶνε τοῦ μακαρίτου Παύλου Λάμπρου, παραληφθὲν ὀφθαλμῶς εἰς ὅλας τὰς ἀνθολογίας τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων. Ἐπίσης δημοτικότητος ἠγνοήθησαν τοῦ Σφακιανοῦ Μαγουσογιαννάκη τὸ «Παράπονον τοῦ Γέρω—Θώδωρου» καὶ στίχοι

τοῦ ἐκ Δημητσάνης Τσοπανάκου, κληθέντος Τυρταίου τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ κ. Πολίτης ἀνέφερε κατόπιν τοὺς «ποιητάρχους» τῆς Κύπρου, ὀπλαρχηγούς τῆς ἐπαναστάσεως στιχουργοῦντας, τὸν Κολοκοτρώνην τὸν Μακρυγιάννην, τὸν Δ. Γρίβαν, τὸν Στασινό· ἀνέφερε τὸν τριτότοκον υἱὸν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ φθάσας εἰς τοὺς συγχρόνους, ἐξῆρε τὴν στιχουργίαν τῶν χωρικῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος ἐμνευσθέντων ἐκ τῶν τελευταίων πολέμων καὶ ἰδίᾳ ἐν Μάνῃ, ὡς καὶ νεάνιδα τῆς Κυνοῦρας ναυουρίζουσαν τὸν μικρὸν ἀδελφόν της μὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἰωαννῶν.

— Ὁ πρῶτος ὑπουργὸς καὶ ἔγκριτος νομομαθὴς κ. Διον. Στεφάνου ὤμιλησε περὶ τοῦ Ζικυνθίου ποιητοῦ Γεωργίου Τερτσέτη. Ὁ ὀμιλητὴς καίτοι προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν διὰ πρῶτην φορὰν παρουσιάσθη ὡς κομψοφρονεῖς, καὶ δι' ἐπὶ φιλολογικῶν θεμάτων, ἐχειρίσθη δ' αὐτὸ μετὰ μεγάλης εὐχερείας, χάριτος καὶ ἀνθηρότητας ὕφους. Ἐσκιαγράφησε τὸν Τερτσέτην, μετ' οὗ στενῶς συνεδέετο, ὡς ἄνθρωπον μὲ τὰς ιδιοτροπίας του καὶ ὡς ποιητὴν. Ἀνέφερε τὰ τοῦ δικαστικοῦ σταδίου του καὶ ἐξῆρε τὴν ποιητικὴν του ἀξίαν. Ὁ Τερτσέτης ἦτο λυρικός ποιητής· δὲν εἶχεν ὀρμητικότητα, ἀλλ' ἐψιλλε τρυφερά τὸν ἔρωτα, ὡς εἰς τὰ «Τὰ μύτια τῆς καρδιᾶς» καὶ τὴν «Ἀπιστίαν». Ἐγραψε καὶ ἀρκετὰ εὐτράπελα, ὡς τὰ «Τραγούδια τοῦ Διαβόλου». Ἡ «Κόρινθα καὶ ὁ Πίνδαρος» εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων ποιημάτων του, ἀνέγνωσε δὲ καὶ ἀνέλυσε διὰ μακρῶν τὸ ἀνέκδοτον ποίημα του «Τὸ

δνειρον τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Σεπτεμ-
τοῦ 1853», καὶ κατόπιν τοὺς «Γάμους τοῦ Μ.
Ἀλεξάνδρου» καὶ τινὰς στίχους ἐκ τοῦ «Φιλήματος».
Ὁ Τερότης συνέγραψε Ἰταλιστὶ ἐν δράμα, τὸν
«Θάνατον τοῦ Σωκράτους».

— Ὁ κ. Εὐγ. Ζαλοκώστας, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ, ὁμί-
λησε μὲ στοργὴν, μὲ σεμνότητα, μὲ εὐλάβειαν διὰ τὸν
ἀληθινόν τὸν Ἀλέξανδρον Ραγκαβὴν, τὸν θιλερώτα-
τον καὶ εὐφύστατον καὶ ἀγαθώτατον πρεσβύτερον, τὸν
πολυγραφώτατον φιλόλογον καὶ ποιητὴν. Ἐξωγράφισε
τὸν πλήρη πολυσχιδοῦς δράσεως βίον του καὶ τὸ κοι-
νωνικὸν περιβάλλον, εἰς τὸ ὅποιον ἔζησε καὶ εἰργά-
σθη ἀκαμίτως. Ἀνέφερε τὰς περὶ αὐτοῦ κρίσεις, τοῦ
κ. Καμπούργλου ὅστις τὸν ἐξακρατήρισε πνευματι-
κὸν χεῖμαρρον, ἐνὸς σοφοῦ καθηγητοῦ ὅστις εἶπε περὶ
Ραγκαβῆ ὅτι ἠγαπήθη καὶ ἀπὸ τὰς ἐννέα Μούσας
καὶ τοῦ κ. Παλαμᾶ ἐξάρατος τὴν μεγαλοπρέπειαν
τῶν ποιητικῶν εἰκόνων. Ἐκ τῶν λυρικῶν ποιημάτων
τοῦ Ραγκαβῆ, κατορθώσαντος νὰ μὴ παρασυρθῇ ἐν-
τελὼς ἀπὸ τὸν κρατοῦντα τότε ὑπερρωμαντισμὸν,
ἀνέγνωσε τὸν δημοτικώτατον «Κλέφτην» τὸ «Δει-
πνον τῶν κλεφτῶν», μερικὰς χαριτωμένας στροφάς
πρὸς ὥραϊας κυρίας καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ γήρατος
— ἐν ἀπὸ τὰ ὁραϊότερά του, διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν
ἀπλότητα, καὶ ἐμνήσθη τριῶν γνωστῶν ἀλλ' ὥραϊων
ἀνεκδότων τοῦ Ραγκαβῆ ὡς διπλωμάτου, θαυμαζομέ-
νου πάντοτε διὰ τὸ ἀνθηρὸν καὶ λεπτὸν πνεῦμα του.
Ὁ ὁμιλητὴς ἐξακρατήρισε ἐκ ἀνώτερα ποιήματά του
δύο ἐπικολυρικά: τὸν «Διονύσου πλοῦν» καὶ τοὺς
«Τριάκοντα τυράννους», ἅτινα μετὰ τοῦ «Αὐθέντου τοῦ
Μωρέως» ἀποτελοῦν τὸ κορυφωμα τῆς μεγάλης πνευ-
ματικῆς του παραγωγῆς, ἣτις πληροὶ ὑπερῆκοι τό-
μου. Καταλήγων εἶπεν ὅτι οἱ ποιηταὶ τοῦ 19^{ου} αἰ-
ῶνος θὰ ζήσουν. Αἱ ιδέαι τῶν σημερινῶν κριτικῶν
πολλὰκι σφάλλονται, καὶ εἶνε ἀνίκανοι νὰ θίξουν ἔρ-
γον, τὸ ὅποιον καὶ σήμερον ἐκτιμᾶται καὶ θὰ ἐπι-
ζήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι.

— Ὁ κ. Θ. Βελιανίτης ὁμίλησε περὶ τῶν ποιη-
τῶν τῆς Κερκυραϊκῆς σχολῆς καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπιφανε-
στέρων αὐτῆς Πολυλά καὶ Μαρκοῦ. Ὁ πρῶ-
τος πολυμαθής, διεκρίθη ὡς μεταφραστὴς τῆς «Ἰλιά-
δος», Πινδαρικῶν ὧδων καὶ τῆς «Τρικυμίας» τοῦ
Σαίξπηρ. Αἱ μεταφράσεις του εἰς δημοτικὴν διακρίνον-
ται διὰ τὴν ἐκφραστικὴν ἀπόδοσιν. Ἀλλ' ἰδίως ὡς
κριτικὸς ὑπῆρξεν ὑπέροχος. Ἡ περὶ Σολωμοῦ μελέτη
του θεωρεῖται ὡς ἡ ἀρίστη. Ἡ πρωτότυπος ποιη-
τικὴ του παραγωγή συνίσταται εἰς τρία σονέτα καὶ
ισάριθμα διηγήματα. Ὁ πολιτικὸς ἀγὼν εἰς ὃν ἐνεργ-
ῶς ἀνέμιχθη τὸν ἀπασχόλησεν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον.
Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπανήλθεν εἰς τὴν φιλολογικὴν
ζωὴν, ἀναστρεφόμενος μετὰ τῶν मिथητῶν του Κογε-
βίνα, Καλοσγούρου καὶ Μαβίλη. Διὰ τὸν Μαρκοῦ, ὃν
πρῶτος ὁ κ. Βελιανίτης πρὸ 26 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ
αὐτοῦ βήματος ἐγγώρισεν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν,
ἡ σχολὴ διεξοδικώτερον. Ὁ ποιητὴς μετρίφρων,
σεμνός, ἀπέφυγε τὴν φήμην. Τὸ πρῶτον του ποίημα
ἦτο ὧδὴ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ. Κατὰ τὴν
κατεδάφισιν τῶν τειχῶν τῆς Ἑπτανήσου ἔγραψε τὰ
«Κάστρα μας» καὶ κατόπιν τὸν «Ἐρχομὸν τοῦ Βασι-
λέως Γεωργίου Α'» καὶ ἐργότερα τὸν «Ὅρκον» τὸ
τελευταίον ποίημα του, τὸ ὅποιον ὁ ὁμιλητὴς ἐξα-
κρατήρισε μᾶλλον λυρικὸν ποίημα, κατὸν θεωρεῖται
κοινῶς ὡς ποιητικὸν διήγημα. Ἐκ τῶν ποιημάτων

τοῦ Μαρκοῦ ἀνέγνωσε τοὺς «Ἀθώους φόβους», Τὸ
«Ρημαδιὸ τοῦ χωριοῦ» καὶ τὸν «Σκαφιὰ». Καὶ εἰς τὰ
πατριωτικὰ ποιήματα, ὡς τὸ Παλληναῖον τῆς Ἠπει-
ρου, τὸ Ἀγαλμα τοῦ Καποδιστρίου, ὁ Βασιλικὸς
Ὑμνος, δεικνύει μίαν ἀπλότητα καὶ εὐγένειαν.

— Εἰς τὸν «Παρνασσόν» ὁμίλησεν ὁ κ. Σ. Λάμ-
προς περὶ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ τελευταίου αὐτο-
κράτορος.

— Ὁ κ. Μιχ. Στεφανίδης καθηγητὴς ἰῶν Φυσικῶν
Ἐπιστημῶν καὶ συντάκτης τοῦ Ἱστορικοῦ λεξικοῦ
ὁμίλησεν ἐν τῷ Παρνασῷ περὶ τῶν Φυσικῶν Ἐπι-
στημῶν ἐν Ἑλλάδι πρὸ τῆς Ἑπαναστάσεως. Διὰ γενι-
κῶν γραμμῶν παρέσχε εἰκόνα τῆς ἐπιστημονικῆς κι-
νήσεως κατὰ τοὺς προεπαναστατικούς χρόνους, ὅτε πα-
ρετηρήθη μία ὁρμὴ ἐν Ἑλλάδι πρὸς διάδοσιν τῶν
φυσ. Ἐπιστημῶν καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ἀντίκτυπος
τῆς ἐν Εὐρώπῃ κινήσεως καὶ ἣτις ἀπετέλεσεν ἐσω-
τερικὴν ἐπανάστασιν συνδεδεῖσαν μετὰ τῆς ἄλλης
προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας πρὸς ἀπελευθέρωσιν
τοῦ ἔθνους. Ἐξακρατήρισε τὴν δρᾶσιν τοῦ Ρήγα
συγγράψαντος καὶ διδακτικὰ βιβλία ὅχι μόνον ὡς
κίνημα τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκ-
παιδευτικῆς ἀναγεννήσεως, ὑπῆρξε δὲ οὗτος σταθμὸς
ἱστορικῆς περιόδου, διὸ καὶ διήρσεν ὁ ὁμιλητὴς τὴν
κίνησιν τῶν φυσ. ἐπιστημῶν εἰς τὴν πρὸ τοῦ Ρήγα
ἐποχὴν καὶ εἰς τὴν μετ' αὐτόν, ὡς σύνδεσμον δὲ τῶν
δύο αὐτῶν περιόδων ἐθεώρησε τὸν Νικηφόρον Θεοτό-
κην, εἰς ὃν ὁφείλεται ἡ προαγωγή τῶν φυσ. μαθημά-
των ἐν τοῖς σχολείοις. Ἀνέφερε τοὺς διδάξαντας φι-
σικὴν καὶ συγγράψαντας ἐγχειρίδια περὶ αὐτῆς,
ἔξηρε δὲ τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σπουδὴν αὐτῆς,
ὡς προπαρασκευῆς, μετὰ τῶν ἄλλων σπουδῶν, τῆς
πολιτικῆς ἀναγεννήσεως.

Εἰς τὴν Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου
ἀνηρτήθη εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ εἰς φυσικὸν μέγεθος,
ρυθμοῦ ἀμυγραφικοῦ Βυζαντινοῦ, ἔργον τοῦ κ. Θεο-
φάνους Δημητρίου. Ἡ εἰκὼν ἐνεποίησε ζωντανὴν ἐντύ-
πωσιν εἰς τοὺς καλλιτεχνικούς κύκλους.

— Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 75 ἐτῶν ὁ ζωγράφος Ἰω-
άννης Δούκας, ἐξ Ἀργυροκάστρου καταγόμενος. Ἠσχο-
λήθη κυρίως εἰς προσωπογραφίας, ἐκ τῶν καλλίστων
δὲ ἔργων του εἶνε ἡ τοῦ ζευγὸς τῶν πρώτων Βασιλέων
τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης εἶχε κάμει καὶ προσωπογρα-
φίαν τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ,
ὅτε καὶ ἡξιώθη τῆς τιμῆς νὰ λάβῃ ἀδαιματοκόλλη-
τον δακτύλιον μὲ τὸ στέμμα ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως
Γεωργίου. Εἰργάσθη εἰς τοιχογραφίας τῶν Ἀνακτό-
ρων. Ὁ Δούκας διέμεινεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐν Μασ-
σαλία, ἐξέθεσεν εἰς τὸ Salon τῶν Παρισίων καὶ ἐν
Βιέννῃ δ' ἐπίσης εἰργάσθη. Εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν
ἐκθεσιν τοῦ 1870 ἐβραβεύθη, εἰς τὴν Διεθνή δὲ τῆς
Κρήτης ἔτυχε τιμητικῆς μνείας. Ἐκ τῶν ἀρίστων ἔρ-
γων του θεωροῦνται ἡ «Λήδα», μία κεφαλὴ κοιμω-
μένη, καὶ τινες προσωπογραφίαι, ἰδίως ἡ Μασσαλιώ-
τις. Προσωπογραφίαι του ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν πινα-
κοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου, θανόντων καθηγητῶν.

— Ἀπέθανεν ὁ ἐν τῇ σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν
καθηγητὴς τῆς χαρακτικῆς Νικόλαος Φέριμος. Ἐν
Παρισίοις σπουδάσας ὡς ὑπότροφος τοῦ Κράτους,
διετέλει πρὸ πολλῶν ἐτῶν καθηγητής.

— Ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ξυιᾶ ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Σεβαστοπούλειου

Ἀικιμβιάδης Ἀνεμογιάννης

Κα Κόλλ-Ἀνεμογιάννη

γλωσσικοῦ διαγωνίσματος. Ἐβραβεύθη διὰ 500 δρ. γέρατος ὁ φοιτητὴς τῆς φιλολογίας κ. Ξυνογαλᾶς. ἔλχον δ' εὐφύμου μνείας οἱ φοιτηταὶ τὴν Νομικῆς κ. κ. Σβαρῶνος καὶ Βαρβαγιάννης.

— Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν διαλέξεων τοῦ «Παργασοῦ» ἡ Α. Β. Ὑψ. ὁ πρίγκιψ Νικόλαος ἐξέφρασε εἰς τὸ Προεδρεῖον τὴν ιδέαν νὰ γίνουν μαρμάρινοι προτομαὶ τῶν θανόντων ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι νὰ στηθοῦν εἰς κεντρικὰ μέρη τῆς πόλεως. Ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν του ὅπως ἐργασθῇ διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ὡραίας ιδέας. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ἡ ὑπὸ τοῦ «Παργασοῦ» ἔκδοσις εἰς τεύχη τῶν γενομένων διαλέξεων. Ἐγένετο ὡσαύτως λόγος περὶ ἰδρύσεως μεγαλοπρεποῦς μνημείου τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Α'. εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὁποίου διὰ καλλιτεχνικῶν παραστάσεων θὰ εἰκονισθῇ ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὁ πρίγκιψ Νικόλαος ἐδήλωσεν ὅτι καίτοι ἔχει ἐνθαρρύνσεις πρὸ πολλοῦ διὰ τὴν ιδέαν αὐτήν, δὲν θεωρεῖ εἰσέτι κατὰλληλον τὴν ἐποχὴν.

— Ὁ Νομάρχης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας παρεκάλεσε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὅπως μεταφερθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ Ἡρῶν Μεσολογγίου ἡ «Ἑλλάς» τοῦ Δαυΐδ ντ' Ἀνζέρ ἐκ τοῦ Ἐθνολογικοῦ Μουσείου, εἰς ὃ πρὸ 25τίας μετεφέρθη. Ὁ γλύπτης καθηγητὴς κ. Θωμόπουλος ἀπεφάνθη ὅτι καὶ ἐργον γεγλυμένον ἐπὶ μαρμάρου τῆς Καράρας δὲν ἀντέχει πολὺ εἰς τὰς καιρικὰς ἐπηρεάς καὶ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς μὴ μεταφορᾶς. Προέτεινε ὅμως ὅπως γίνῃ ἀντίγραφον τῆς ἐπιτύμβου πλακὸς ἐκ μαρμάρου Πεντελῆσιου ἢ χαλκοῦ ἀπὸ τὰ τρόπαια τοῦ 1821 ὅπου νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μπότσαρη, ὑπελόγισε δὲ τὴν δαπάνην ἀντιτύπου ἐκ μαρμάρου εἰς 8,000. Ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ ἀποφασίσῃ, νομίζομεν ὅμως ὅτι πάντως ἐκ μαρμάρου πρέπει νὰ γίνῃ. Ὁ χαλκὸς δὲν ταιριεῖται διὰ τὴν Ἑλλάδα.

— Ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τοῦ «Συνδέσμου τῶν Καλλιτεχνῶν» ἠγοράσθησαν 38 ἔργα τοῦ Θωμοπούλου, 6 τοῦ Κογεβίγια, 2 Γεράλη, 3 Παπαπαναγιώτου, 2 Καντζίκη, 9 Μαγιάση, 3 Λύτρα, 2 Α. Γεράλη, καὶ ἀνὰ ἐν τῶν κ. κ. Φωσκόλου, Κογτιάδου, Μπραέσα, Λουκίδου, Λασκαρίδου, Περιβολαράκη, καὶ ὁ Ἀρχιστρατηγὸς Βασιλεὺς τοῦ κ. Ἰακωβίδου ἀγο-

ρασθεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἐμπειρίκου ἀντὶ 6,000 δρ.

— Διὰ τὸ ἀναμνηστικὸν μνημεῖον τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς δύο πολέμους ἐφέδρων ἀξιοματικῶν ἐνεκρίθη τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ν. Γεωργαντῆ. Ἡ ἐκτέλεσις θὰ στοιχίσῃ 10,000 δρ. καὶ θὰ στηθῇ ἡ στήλη ἐν τῷ Ζαπτεῖφ.

— Ὁ γλύπτης κ. Ἀλεξανδρόπουλος εἰργάσθη ἓνα Χριστόν, εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος.

— Πρωτοβουλία τῆς πριγκητίσης Ἀλίκης καὶ ἐπιμελεία τοῦ κ. Γ. Νάζου ἰδρύθη Σύλλογος, σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς χορωδίας. Ἦδη κατηρτίσθη γυναικεῖα μόνον χορωδία. Εἰς τὸν σύλλογον ἐδόθη ὁ τίτλος «Ἑλληνικὴ χορωδία».

— Ἡ ὑπέρχος παιδαγωγὸς Αἰκατερίνη Λασκαρίδου ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 73 ἐτῶν—ἐξαιρετικῇ μορφῇ τοῦ γυναικείου παρ' ἡμῖν κόσμου, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐθνικῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ὑγιούς γυναικεῖας μορφώσεως. Εἰσήγαγε πρῶτη τὸ Φροβελιανὸν σύστημα ἐν Ἑλλάδι, καὶ διὰ τῶν Νηπιακῶν κήπων ἐμόρφωσε τὰς Ἑλληνίδας νηπιαγωγούς. Ὀλόκληρον τὴν ζωὴν τῆς ἀφιέρωσεν εἰς ἔργα ἐκπολιτιστικά. Ἐπὶ ἔτη διηύθυνεν τὸ Ἑλλ. παρθεγωναγεῖον τῆς Χίλλ, ἔκαμε διαλέξεις αἱ ἐξέδωκεν εἰς ὀγκώδη τόμον περὶ τοῦ Φροβελιανοῦ συστήματος, ἔγραψε «Ρυθμικὰ παίγνια» καὶ ἄλλα βιβλία. Τῷ 1887 ἡ Λασκαρίδου ἀπεσύρθη τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ ἐν τῇ ἐν Καλλιθέᾳ ἐπαύλει τῆς ἀφιερῶθη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων τῆς, τῶν ἀνταξίων τῆς μητρὸς. Ἀργότερα ἀνέλαβε τὴν διευθύνσιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων»· ὑπῆρξε ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἀκαταπόνητος. Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ἐκτιμῶσα τὴν πολυσχιδὴ ἐθνωφελῆ δρᾶσιν τῆς, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τῆς, ἰδιοχείρως τῇ ἀπένειμε, μεταβάσαι παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς, τὸ παράσημον τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Εἶπε ἡ δευτέρα Ἑλληνίς, μετὰ τὴν κ. Ἀγγαν Παπαδοπούλου, ἣτις ἐκοσμήθη μὲ παράσημον.

— Ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου ἐδόθη ἐπιμελεία τῆς διευθυντηρίας κ. Αἰκ. Βαρουξάκη ἐορτῇ ἐν τῷ Σταδίφ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Συλλόγου πρὸς προστασίαν τῆς ὑγείας τῶν μαθητριῶν. Ἐξετελέσθησαν ἀσκήσεις γυμναστικά, παίγνια, πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ Ἑλλ. χοροί.

— Χαρὰν καὶ ὑπερῆφάνειαν ἡσθάνθησαν αἰχλιαδὲς τῶν θεατῶν, τῶν παρευρεθέντων ἐν τῷ Σταδίῳ εἰς τὴν Σχολικὴν ἐορτὴν. Τρισχίλιοι μαθηταί, ἀφοστέρον τῶν φύλων, παρήλασαν καὶ ἐγυμνάσθησαν καὶ ἐψάλλαν καὶ ἐχορεύσαν. Οἱ νεαροὶ βλαστοὶ ἔδειξαν ἀρετῶν παρὰ στήματα, ἦθος σεμνόν, γραφικότητα κινήσεων. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐορτῆς ἐνεποίησε αἰσθησιν. Διὰ τὴν ὀργάνωσιν δ' αὐτῆς εἰργάσθησιν ἀκαταπονήτως ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Γ. Βοῦλγαρης καὶ ὅλοι οἱ διευθύνται τῶν σχολείων.

— Ὁραίαν ἐορτὴν φιλανθῆ καὶ φιλόδενδρον διωργάνωσε τὸ προοδευτικώτατον Λύκειον τοῦ κ. Μεταξᾶ. Μικροκόσμος ἀνεπαρέστηεν ἄνθη, ἐξετέλεσε παίγνια, ἐτραγούδησε, ἀπήγγειλε καὶ ἀπήρτισεν ἐν τέλει διὰ καταλλήλων ἀμφιέσεων τὸ Βασιλικὸν Στέμμα. Ἡ ἐπιτυχία ἐν γένει τῆς ποιητικῆς ὅσον καὶ παιδαγωγικῆς ἐορτῆς ὑπῆρξε μεγάλη.

— Νέα ἔργα τοπεῖα Ἀττικὰ, ἐξέθηκεν ὁ αὐτοδιδάκτος ζωγράφος καὶ συμπαθὴς συνάδελφος κ. Γερ. Βῶκος, παρουσιάζων ἐκπλήρουνσαν πρόοδον τῆς ἀργῆς ἐκδηλωθείσης ἰδιοφυΐας του. Ἀποδίδει μὲ τόσῃν λεπτότητι τὸ φῶς καὶ τὸ χρῶμα, ὥστε νὰ μὴ εἶνε πλέον ἐραστικῆς, ἀλλὰ τοπειογράφος, δυνάμενος νὰ συνάγωνισθῇ πρὸς τοὺς ἐπαγγέλματος. Διότι ζωγραφίζει ὄντως ἐκ τοῦ φυσικοῦ, χωρὶς ἐπιτήδευσιν.

Ὁ κ. Λέρης Μαργαρίτης γνωστότατος ἀπὸ παιδικῆς ἔτι ἡλικίας διὰ τὸ μουσικόν του τάλαντον, μετὰ μακρὰν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίαν, ἔδειξε τὴν ἔκτασιν τῆς ἰδιοφυΐας του ἐν συναυλίᾳ, δοθείσῃ εἰς τὸ Βασιλικόν. Εἶνε τόσαι αἱ ἐπιτυχίαι του εἰς τὰς ἐν Μονάχῳ ἐπισήμους συναυλίας ὧν μετέσχε, ὥστε νὰ περιτεύῃ πᾶς ἔπαινος διὰ τὴν τέχνην του. Ἐξέφρασε τὴν πραγματικὴν σκέψιν τοῦ συνθέτου εἰς τὴν Orgel - Fantasie τοῦ Μάτχ, συνδυασμένην μὲ τὴν τελειότητα τῆς sonorité, ἣ ὁποία ἐπληροῖσε τὸ μελαγχολικὸν τοῦ ἀρμονίου. Ἐκ τοῦ Μότσαρτ τὸν τρυφεράν σονάταν παρουσίασε λεπτὸν αἰσθημα, ὡς καὶ εἰς τὴν «Πεαλοῦδα» τοῦ Σούμαν. Ἀλλὰ περισσότερο ἀκόμη ἐφάνη καλλιτέχνης εἰς τοῦ Μάτχ τὴν «Μπαλλάνταν» καὶ τὴν «Ραψωδίαν». Αὐτῆς τῆς κλασικῆς μουσικῆς, αἰσθάνεται βαθέως τὸν Μπαχ, τὸν συνεχίζαντα τὸ συμφωνικὸν ἔργον τοῦ Μπετόβεν.

— Μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπουσίαν ἐξ Ἀθηνῶν ἦλθε ὁ φημισμένος Ἕλλην βιολιστὴς κ. Ἀλκιβιάδης Ἀνεμογιάννης, ὁ ἐν Παρισίοις ἐγκατεστημένος, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πρωτευούσας δώσας ἐπανελημμένως λίαν ἐπιτυχεῖς συναυλίας. Ὁ κ. Ἀνεμογιάννης ἐκλείσει τὴν ἐφετεινὴν σαῖζὸν μὲ τὴν ὡραιότεραν συναυλίαν, ἣν θὰ ἡῤῃετο τις. Ἀνεδείχθη ὁ Ἕλλην θριαμβευτὴς τοῦ βιολιού, ὁ ἀληθινὸς καλλιτέχνης, ὁ ἀνεπίδεικτος, ὁ συνδυάζων τὴν τέχνην πρὸς τὸ αἰσθημα, χωρὶς τὸ ἐν νὰ ὑποτάσσεται δουλικῶς εἰς τὸ ἄλλο. Τὸ δοῦναι του εἶνε σταθερόν, ἀποδίδει ἀκριβέστατα τοὺς τόνους, ἐκφράζει βαθέως τὸ αἰσθημα. Εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν λεπτὸς χειριστὴς, ὁ κάτοχος ὅλων τῶν μυστηρίων τοῦ μαγικοῦ ὀργάνου του. Καὶ ἔδειξε πλουσίαν τὴν τέχνην του εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς, μὲ ἐν ὕψος ἁπλοῦν καὶ ἡρεμον, χωρὶς θεατρικὰς ἐπιδείξεις, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑστερῇ διὰ τοῦτο εἰς ἐκφρασιν πάθους καὶ αἰσθηματος. Ἡ τελεία ἐκτέλεσις μετ' ἀκριβείας μοναδικῆς καθυποτάσσει τὸ ἀκροατήριον οἰασθήτοτε τάξεως. Καὶ τὸ ἐκλεκτὸν κοινὸν

καὶ τὸ πολὺ. Εἰς τὴν σονάταν εἰς ντὸ ἔλασσον τοῦ Μπετόβεν γραμμένην διὰ τετράχορδον καὶ κλειδοκύμβαλον ὡς καὶ εἰς τὴν τεχνικώτατην σονάταν τοῦ Τσέζαρ Φράγκ, ἔδειξεν ὅλην τὴν πολύμορφον ἔμπνευσιν τῶν μουσουργῶν, συμπτρᾶττοντος καὶ τοῦ κ. Φαραντάτου εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον λίαν ἐπιτυχῶς. Τὴν ὡραίαν Λεζάντ τοῦ Βενιάφζκη, πολλάκις παίχθεισαν, ἐποίκιλε μὲ δυσκολωτάτας παρεμβολάς. Ἀλλὰ καὶ ἰδικὰς του συνθέσεις ἐξετέλεσεν ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης. Εἰς τὴν λεπτεπίλεπτον «Σκέψιν» ἐξωτερίκευσε μίαν ποιητικὴν ρέμβην, ἔδειξε δὲ τὴν νοσταλγικὴν Ἑλληνικότητά τῆς ψυχῆς του εἰς τὸ ὑπέροχον «Ποιμενικόν» τὸ παραστατικώτατον, πλήρες ἀπηχίσεων ἀγνοῦ τραγουδιοῦ, ποικιλομένους ἀπὸ κωδωνισμοῦ ποιμνίων.

Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ νεαρὰ σύζυγος του ἡ κ. Κόλλ - Ἀνεμογιάννη, αἰδὸς τῶν «Κλασσικῶν συναυλιῶν» τῶν Παρισίων. Εἰς τὴν «Ἀλκιστιν» τοῦ Γλοῦκ ἔδειξε μεγάλην ἔντασιν καὶ ζωηρὸν χρώμα φωνῆς. Εἰς τὴν «Ἀρριέτταν» τοῦ Βιδάλ ὑπῆρξεν αἰσθηματικώτερα, ἔτι δὲ ἐκφραστικώτερα εἰς τὸν «Σιδ» τοῦ Μασσενέ, μίαν πλήρη λυρισμοῦ κλαυθμηρὰν μελωδίαν.

Καὶ εἰς τὴν δευτέραν συναυλίαν ἦν ἔδωσε τὸ καλὸν τεχνικὸν ζεῦγος, ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἐφάμιλλος τῆς φήμης των. Ἐκτέλεσις ἄφογος καὶ ἐλκυστικὴ. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ οἱ φιλότεχνοι ἤκουσαν ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνη θὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς Ἀθήνας, καὶ οὕτω θὰ δίδεται συχνὰ ἀφορμὴ νὰ ἀκούωνται τὸ μαγικὸ δοῦναι τοῦ Ἑλλήνος βιολιστοῦ καὶ ἡ τεχνικωτάτη φωνὴ τῆς Παρισινῆς αἰδοῦ.

— Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Μουσικῶν συνθετῶν ἐδόθη συναυλία, κατ' ἣν ἐξετελέσθησαν συνθέσεις Ἑλλήνων μουσουργῶν, ἐξ ὧν ἰδιαίτερος ἦρσεν ἡ «Γιορτὴ» τοῦ κ. Λιμπέλ. Ἐξετελέσθησαν ὁ Χορὸς τῶν λουλουδιῶν καὶ ὁ Χορὸς νάνων ἀπὸ τὴν «Φλόρα Μιράμιλιν» τοῦ κ. Σαμάρα, ἕνας «Χορὸς» τεχνικώτατος τοῦ κ. Λαυράγκα, ἕνα μινουέττο τοῦ κ. Ν. Λιμπέλ ἀπὸ τὸ «Ὀνειρον τοῦ Πιερότου», ἡ «Κρήνη» τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδου καὶ ἐφάλησαν ἀπὸ τὴν κ. Σκέπερς δύο τραγούδια τοῦ κ. Καλομοίρη. Τὸ δεύτερον μέρος περιέλαβε τὰ στρατιωτικὰ τραγούδια, τὰ βραβευθέντα εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ τὰ ὅποια ἐφάλησαν ὑπὸ 40 στροφιστῶν. ἤρσαν σχεδὸν ὅλα, ἰδίως τοῦ κ. Καλομοίρη ἐπὶ σίχων τῆς δεσποινίδος Νεφρ. πόνητ, τὸ ὅποῖον προεκάλεσε ἐνθουσιώδεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως ἐκδηλώσεις. Καταλληλότερον διὰ στρατιώτας θούριον ἐκρίθη τοῦ κ. Σακελλαρίδου, ὡς ἀπλούστερον.

— Ὑπὲρ τοῦ «Προτύπου Ἰδρύματος» τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βασιλίσσης Μητρὸς «Πανελληνίου Συλλόγου Γυναικῶν» ἐδόθη μουσικὴ καὶ θεατρικὴ προεσπερὶς εἰς τὸ Βισ. θέατρον. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἰδρύματος εἶνε τόσον εὐγενὴς καὶ ὑψηλός, πρὸς προστασίαν ἀπόρων κορασίων δυναμένων οὕτω ν' ἀκολουθήσουν ἀνωτέρας σπουδὰς ἡ τέχνης, ὥστε εὐλόγως συνεκέντρωσε πολλὴν καὶ καλὴν κόσμον. Τὸ μουσικὸν μέρος ὑπῆρξε ποικιλωτάτον, ἀνέλαβον δ' εὐγενῶς τὴν ἐκτέλεσιν τέσσαρες καλλιτέχνιδες, τέσσαρα χρυσὰ μετάλλια τοῦ Ὁδείου. Μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας διηρμηνεύθησαν ὑπὸ μὲν τῆς δεσπ. Ἡπίτου ἡ γλυκυτάτη Etude ὑπὸ μορφήν βάλς τοῦ Σαίν - Σάνς, ὑπὸ τῆς δ. Κοψίδα ἡ Σερενάτα τοῦ Γκοτάρ, ὑπὸ τῆς δεσπ. Παντζοπούλου ἡ «Γρηὰ Ζωή» τοῦ Καλομοίρη

καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Κοντογιάννη «Οἱ δύο Διαλαλητάδες» τοῦ ἰδίου μουσουργοῦ. Κορύφωμα τεχνικῆς καὶ λεπτοτάτης ἀποδόσεως ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῆς κ. Μπουστεν-τούου καὶ τῆς δεσπ. Κοψῆδα εἰς δύο βιολία ἀριονι-κωτάτης ἀπόδοσις τῆς «Νυκτωδίας» τοῦ Σοπέν—Σαρ-ζάτε καὶ τῆς «Μαζούρκας» τοῦ Βενιάφσκη. Ὡς διάμεσον τοῦ μουσικοῦ μέρους παρενετέθη ἓν μινό-πρακτον δραμάτιον τοῦ διὰ πρώτην φοράν ὡς θεατρο-γράφου ἐμφανιζομένου νεοῦ δημοσιογράφου κ. Γιάγκου Ἀργυροπούλου «Τὰ μάτια τῆς ἀγάπης» μετέχον τοῦ Ἀβερωφείου. Ἐχει μερικά σημεῖα πολὺ καλὰ. Σκηναὶ τινες ἀβιάστως ἐκτυλίσσονται, ὁ δὲ δι-άλογος εἶνε φυσικώτατος καὶ ἐνιχρὸς ἢ συζημιθία δυνατή. Ἡ ὑπόθεσις ὄχι πρωτότυπος. Ξένοι δραμα-τογράφοι, ἰδίως Ἴταλοι, ἐπραγματεύθησαν ἐντονώτε-ρον καὶ ψυχολογικώτερον τὸ θέμα τῆς γυναικὸς ἥτις δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὴν καρδίαν τῆς εἰς ἓνα ἐξ ἀνάγκης γάμον, ἀλλὰ περὶ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ἐπίαν διὰ νὰ ζήσῃ μὲ ἓνα ἄλλον, ποῦ ἀγαπᾷ. Ὁ ρό-λος τῆς συζύγου εἶνε ὁ καλλίτερον χαρακτηρισμένος, ἀπεδόθη δὲ μὲ μεγάλῃν προσοχὴν καὶ τέχνην ἀπὸ τὴν πολλὰ προσιωνιζομένην δεσποινίδα Χρυσούλαν—Δώ-ριν Βάλβη, ἡ ὅποια βαίνει ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς δεσπ. Κο-τοπούλης, ἣν καὶ ἐλαφρῶς ὑπενθυμίζει εἰς τὴν φωνήν. Τὸ πρόσωπον τοῦ ἐραστοῦ νεφελῶδες καὶ ἀχαρικτή-ριστον. Τοῦ συζύγου, τοῦ διαρκῶς ἀποροῦντος διὰ τὴν ἀποστροφὴν τῆς συζύγου καὶ περιφρονουμένου, ἐπαίξεν εὐτυχῶς εἰς ἐκλεκτὸς ἠθοποιός, ὁ κ. Ροζάν. Τὸν ρόλον τοῦ ἀδελφοῦ, ἐνὸς παλιανθρώπου χασομέρη, παρουσίασε μᾶλλον κωμικὸν μὲ τὰς βιρυτόνους πα-ρεμβάσεις τοῦ ὁ κ. Κοντογιάννης.

—Ἡ ἐφετερινὴ συναυλία τῆς κ. Καμπανάκη ἐκτὸς τῆς γνωστῆς τέχνης τῆς ἐντόνου καὶ εὐστρόφου φωνῆς τῆς, ἣν ἔδειξεν ἰδίως εἰς τὴν «Σειράμιδα», ἐπέδειξε καὶ τὰ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀποτελέσματα τῆς διδασκα-λίας τῆς—τὴν ἀδελφὴν τῆς δεσπ. Νίναν Καμπανάκη καὶ τὸν νεαρὸν βαρύτονον κ. Β. Πετρούλιαν. Ἡ πρώτη καὶ εἰς τὴν χαριτωμένην «Betly» τοῦ Δονιζέττι καὶ εἰς τὸ παθητικώτατον δημῶδες ἄσμα, εἰς τὸ ὁποῖον κατ' εὐτυχίαν ἔμπνευσιν συνεδύετο ἀπὸ τὸν τεχνικώτατον αὐτὸν τοῦ κ. Παπαγεωργίου, ἀπεκαλύ-φθη τάλαντον ἄξιον προσοχῆς. Ὁ κ. Πετρούλιας ἔχει γλυκεῖαν φωνήν, ἀποδόσας μὲ αἰσθημα καὶ τέ-χνην μίαν μονοδίαν τῆς «Φαβορίτας» καὶ ἓν δημο-τικὸν ὕμνον τραγουδῇ τοῦ κ. Ξανθοπούλου, ὅπερ καὶ ἐπανεληφθῇ. Ὁ κ. Λογομπάρδι ἐξετέλεσε τεμάχια παιχθέντα καὶ εἰς τὴν συναυλίαν του, συνώδευσε δὲ ὅλα τὰ ἄσματα, κατὰ τρόπον ὑπέροχον.

✕

Ὁ θάνατος εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐλαττώνῃ τὰς τάξεις τῶν δοκίμων Γάλλων λο-γογράφων. Ὁ θάνατος ὑπὸ ὀβίδος τοῦ ἐφένδρου ὑπο-λοχαγοῦ Αἰμιλίου Κλερμόν, εἶνε ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα πλῆγματα, ἅτινα ὑπέστη ἡ Γαλλικὴ φιλολογία ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τοῦ πολέμου. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Amour Promis» καὶ τῆς «Laure» ἦτο ἐκ τῶν ἡγε-τῶν τῆς νέας γενεᾶς. Τὸ γαλλικὸν μυθιστόρημα ἔχασε ἓνα ἐξέχοντα ἀντιπρόσωπον. Ἀγῆκε εἰς τὴν γραμμὴν τῶν Βενζαμὲν Κωνστάν, Στάνδαλ, Μπουρζέ.

—Ἐπίσης ἐφονεύθη εἰς τὸ Βερδὲν ὁ νεαρὸς συγ-γραφεὺς Ἀνδρέας Λυτόν. Συνειργάζετο εἰς πολλὰ περιοδικὰ, ἰδίως τῶν νέων, γράφων κριτικὰς καὶ χα-ρακτηρισμοὺς φιλολογικῶν φησιολογιῶν.

— Κατὰ τὸν τορπιλλισμόν τοῦ «Σοῦσεξ» ὑπῆρξε θῦμα καὶ ὁ Ἰσπανὸς συνθέτης Ἑρρίκος Γκρανάδος, γνωστότατος εἰς ὁλόκληρον τὸν μουσικὸν κόσμον, διὰ τὴν ἀρμονικὴν Τέχνην του. Ἐπέστρεφεν ἐκ Ν. Ὑόρκης. Ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰσπανικῆς μουσικῆς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλμπενίς. Ἐγενήθη τῷ 1868, ὑπῆρξε δὲ μαθητὴς τοῦ μεγάλου Καταλανοῦ συνθέτου Πεντρέλ. Αἱ συνθέσεις του, ἐν αἷς καὶ δύο μελοδράματα, ἐξετίμηθησαν πολλάκις. «Ἡ νῦν τοῦ θανάτου» συμφωνικὸν ποίημα, θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν καλλιτέρων του ἔργων.

— Ἀπέθανεν ὁ ἰδεαλιστικώτερος τῶν Νορβηγῶν δημοσιογράφων Ἑρρίκος Βουλλόυμ. Ἦτο ποιητής—δημοσιογράφος, καλλιτέχνης—δημοσιογράφος, εἰς τὸν δὲ συναρπαστικός.

— Ὁ Μαυρίκιος Φαρ κούα, ὁ συμπαθέστατος τρα-γουδιστής, ὅστις κατήγετο ἐκ Σμύρνης καὶ εἶχε γίνῃ δημοτικώτατος κατὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν διέλευσίν του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῷ ἐτραγουδοῦσε ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, ἐν ἡλικίᾳ 47 ἐτῶν. Ὁ Φαρκούα συνεδύαζε τὴν Γαλιτικὴν λεπτό-τητα μὲ τὴν Ἀνατολικὴν ἠδύπαθειαν.

— Εἰς τὸ Νογκάν ἐπὶ τοῦ Μάρνη ὁ κ. Περνὼ κα-θηγητὴς τῆς Σορβόννης ὤριλινε περὶ Λασκαράτου, μετὰ προβολῶν τοῦ ποιητοῦ, τῆς οἰκίας του, καὶ τῆς βίλλας, ἃς εἶχε λάβῃ ὅταν πρὸ τετραετίας περιώδευσε τὴν Κεφαλληνίαν.

— Τρεῖς ἐκθέσεις ζωγραφικῆς ἤνοιξαν εἰς τὸ Πα-ρίσι. Μία εἰς τὸ Jeu de paume, ὅπου ἐξέθεσαν γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι καλλιτέχναι, μία εἰς τὰ σαλο-νια τῆς κ. Bougard ἥς μετέσχον οἱ ἐπαναστατικό-τεροι Παρισίνοι ζωγράφοι, καὶ τρίτη εἰς ἰδιωτικὴν Galerie μὲ ἔργα τοῦ Μαρσέλ Λεονάρ.

— Ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἰταλικῆς πόλεως Περου-ζίας ἐκλάπησαν ὑπὸ ἀγνώστων τέσσαρες εἰκόνες με-γάλης ἀξίας: Ὁ «Ἰησοῦς φέρον τὸν Σταυρὸν» τοῦ Μοντένια, ὁ «Ἰησοῦς παιδίον» τοῦ Ραφαήλου, ἡ «Ἀνάληψις» τοῦ Περουζίου καὶ ἡ «Μαστίγωσις τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ Γνέρτσιν.

— Ἡ ἐν Παρισίοις «Ἐταιρία τῶν Λογίων» ἀπέ-νειμε καὶ ἐφέτος τὰ δύο βραβεῖα Βοναπάρτου,—τὰ ἰδρυθέντα ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Ρολάνδου Βοναπάρ-του,—τὰ ὁποῖα πέρναι εἶχον ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν Μω-ρίς Μπαρὲς καὶ τὸν Μαίτεργλινκ. Ἐβράβευσεν τὸν ἄβ-βάν Βετερλέ, τὸν γνωστὸν συγγραφεὰ καὶ Ἀλσατὸν βουλευτὴν, ὅστις ἐπέδειξε τόσην φιλοπατρῖαν κατὰ τοὺς εὐτυχεῖς καὶ δυστυχισμένους χρόνους τῆς Γαλ-λίας, καὶ τὸν Ἰταλὸν Γουλιέλμον Φερρέρο. Διὰ τῆς ἀπονομῆς ταύτης ἡ ἐταιρεία ἠθέλησε νὰ τιμῇ ἐκτὸς τοῦ μεγαλείου τοῦ φιλολογικοῦ ἔργου τοῦ Φερρέρο καὶ ὅλην τὴν ἰταλικὴν φιλολογίαν.

— Ὁ πόλεμος δὲν ἠμείωσε τὸν πανηγυρι-σμόν τῆς τριακοσιοστῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ Σαίξπηρ. Ἡ ἐν Λονδίνῳ ἐπιτροπὴ διωργάνωσε τελετὰς εἰς τὴν μονὴν Οὐστρινότερ τὴν 30 Ἀπρι-λίου, εἰς τὸ Δημάρχεϊον Λονδίνου τῇ 1 Μαΐου, ὅτε ὠμίλησεν ὁ πρωθυπουργός, καὶ τὴν 3 Μαΐου, ὅτε ἀπέθανεν ὁ ποιητής, ἔγιναν τελεταὶ εἰς τὰ Πανε-πιστήμια, τὰς Ἀκαδημίας, τὰ Γυμνάσια, τὰ θεάτρα, τοὺς Συλλόγους καὶ διωργάνωθη μεγάλη ἐκδρομὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ εἰς Στάτφορντ.

Ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπίσης ἐωρτάσθη ἡ τριακοσιε-τηρίς τοῦ θανάτου τοῦ Κερβαντές, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Δὸν Κιχώτου».